

[Justitsministeren]

Det gjorde jeg, og Retsudvalget modtog Højesterets fyldige, grundige udtalelse forrige tirsdag, dvs. den 9. maj. Samme dag; altså få timer efter, går Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet ikke desto mindre ind for et ændringsforslag fra SF om, at kompetencen – ikke bare i straffesager, men nu også i civile sager – ikke må ligge i Justitsministeriet eller en anden administrativ myndighed, og at regeringen skal fremsætte lovforslag herom.

Der har ikke været meget tid til at granske Højesterets grundige dokument, og jeg må sige, at jeg mildt sagt er forbløffet over den beslutning og bestemte også over fremgangsmåden. Jeg mener også, at det nærmer sig en behandling af Højesteret, som selv ikke et flertal i Retsudvalget bør give landets øverste domstol.

Det ligger fast, at der ikke kan rettes kritik af Justitsministeriets administration af den gældende ordning. Det er dokumenteret gennem svarene til Retsudvalget og af Højesterets udtalelse. Navnlig fremgår det af denne udtalelse, at Justitsministeriet ikke favoriserer ansøgninger fra Rigsadvokaten. Det har ellers været et hovedargument mod den gældende praksis: en påstand om, at man favoriserede Rigsadvokaten på forsvarerens bekostning.

Højesteret udtaler, at de meddelte bevillinger til anklagemyndigheden har været velbegrundede, og at anklagemyndigheden i modsætning til forsvaret har fået medhold i Højesteret i den overvejende del af sagerne, 65 pct. imod 25 pct. for forsvaret. Jeg synes, det burde gøre indtryk på alle partier i Folketinget, også når en enig Højesteret giver udtryk for, at den gældende ordning virker godt. Hvem kan bedømme det bedre og begrunde en bedømmelse bedre end netop Højesteret, spørger jeg.

Højesteret fraråder, at der gennemføres ændringer ved at overføre kompetencen i straffesager til domstolen. Også for civile sager udtaler Højesteret, at man finder det rigtigt ikke at foretage ændringer i kompetencereglerne.

Jeg står derfor ganske uforstående over for, at både Socialdemokratiet og Fremskridtspartiet er hoppet på SF's vogn, og uden at der i betænkningen er skyggen af begrundelse for det, endsige angivelse af overvejelser, synspunkter eller lignende, som kunne være en rettesnor for regeringen, når den skal overveje, hvad det egentlig er, der bliver pålagt den. Det er en særdeles u hensigtsmæssig for ikke at sige sjuksket måde at behandle dette spørgsmål på.

Hvis det udelukkende skulle være rent principielle grunde, der ligger bag – for andet kan det vel ikke være – så vil jeg spørge Socialdemokratiet, hvorfor partiet, dengang det havde regeringsmagten – og det var jo ganske mange år – gik imod ændringer på området, senest i 1979. Principperne må have været de samme. Principper, der er så tungtvejende, at de tilside-sætter alle andre saglige, ressourcemæssige hensyn og behov, er jo ikke noget, der opstår fra den ene dag til den anden. Hvad er det, der i denne sag og i dette spørgsmål har fået Socialdemokratiet til at skifte standpunkt?

Jeg har også et par bemærkninger til Fremskridtspartiet. Jeg vil sige, at jeg nogle gange har lidt vanskeligt ved at følge partiets bevæggrunde på det retspolitiske område. Forleden stemte partiet som det eneste imod lovforslaget om legemsindgreb. Der var ingen begrundelse i betænkningen, heller ikke ved anden og tredje behandling. Hvis det var hensynet til politiets efterforskning, der var baggrunden, så burde det have gjort indtryk, at også politiet og anklagemyndigheden støttede forslaget.

I denne sag har jeg ærlig talt også svært ved at forstå, at Fremskridtspartiet går hånd i hånd med SF og tilsyneladende Socialdemokratiet om et forslag, hvis gennemførelse med sikkerhed vil betyde øgede udgifter og langsommere sagsbehandling. Mon ikke det efterhånden gør indtryk i befolkningen, at Fremskridtspartiet i adskillige følsomme retspolitiske spørgsmål går sammen med dette Tings socialistiske parti-er?

Til sidst vil jeg fremhæve, at det er afgørende for hele vort retssystem, hvilke regler der gælder for tredjeinstansbevillinger. Det er af central og fundamental betydning, at der sker en rigtig udvælgelse af de sager, der forelægges for Højesteret, for at landets øverste domstol kan bevare en usvækket stilling i forhold til retsudviklingen her i landet.

Hvis det beslutningsforslag, der nu foreligger, vedtages, så vil regeringen nøje overveje, hvad der videre skal ske i dette vigtige spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Da jeg har forstået, at det drejer sig om debat om ændringsforslaget, så skal jeg bare for at bortvejre enhver tvivl, som justitsministerens